

JIŘINA NOVÁKOVÁ

ANETKA

**A VÁNOČNÍ
HVĚZDIČKA**

ANETKA A VÁNOČNÍ
HVĚZDIČKA

Jiřina Nováková

Sněhové vločky se lehounce a loudavě snášejí z oblohy dolů, jako by se jim na zem snad ani nechtělo.

Mrazivý vzduch si s nimi rozverně pohrává, nadnáší je a houpá, houpy – hou.

Po chvíli se vločky roztančí ladným krokem baletním, aby se tak se stejnou ladností a lehkostí navršily na sněhově nadýchanou peřinku. Zvolna, zlehýnka – jako ta nejjemnější prachová peříčka.

Tak nějak zvláště a líbivě se rozjasnila doposud pochmurná a zasněžená krajina, která se díky dovednosti přírody proměnila do jemné a bělostné nádhery.

Je s údivem pozorovat, jak se tenké vrbové větvičky pod tíhou sněhu ohýbají až k zemi, aniž by se zlomily.

Vypadá to, jako když se větvičky stromů klanějí před tou sněhovou nadílkou a děkují za vláhu, kterou jim příroda nabídla.

A jak nádherně vypadají ověncené jehličnany o kousek dál v lesíku, skoro jako v pohádce o zasněženém království.

Také statečné větvičky jedlí, smrčků a borovic nesou tu mrazivou tíhu, aby pak pyšně ukazovaly celému světu jedinečnou, a zasněnou krajinu.

Zdá se, že ještě téměř před chvílí holé stromy i keře v parcích a zahradách vypadající doposud poněkud nudně, najednou byly zabalené do bílých jemných závojų. Jako nevěsty, vystrojené pro svůj slavnostní den.

Sněhová nadílka pro radost

V nížinách někdy bývá sněhu poskrovnu, a tak není divu, že sněhová nadílka přináší radost a obdiv každému, nejen dětem.

Ale hlavně, zajistí dostatek vláhy přírodě. A to je to nejlepší, co si mohou lesy, louky, pole i pastviny přát.

Sníh takto postupně roztává a vsákne se pozvolna do půdy. Žádná voda z něj nepřijde nazmar. Na jaře se pak travička krásně zazelená a obilíčko na polích dobře poroste, protože bude mít dostatek vláhy.

Překvapení

A tak se stalo, že Anetka se probudila do přívětivě jasného zimního rána, i když její pokojík se tvářil, jako by se nic nestalo.

Všechno je na svém místě. Válenda, skříň, stůl, polička na knížky a hračky, ale přece jen je tady něco jinak.

Je tu nezvykle moc světla a vše je takové vstřícné, svěží a laskavější.

„Čím to může jenom být?“ přemýšlí Áňa, ale nenapadá ji vůbec nic. A když vstoupila do kuchyně, bylo to podobné, stejně vřelé světlo se rozlévalo po celé místnosti.

Anetka odhrnula kousek záclony, aby se podívala přes zavřené okno, které poskytovalo výhled na zahradu a byl to skvělý pohled.

„Sníh! Napadal sníh!“ Nadšení Anetky bylo převeliké a upřímně milé.

Skutečně! Všude je plno sněhu. Na stromech, záhonech, trávníku, na kopečcích i cestičkách, na střechách domů.

Úplně všude se rozprostřela bílá nadýchaná deka, a žádné místo v blízkém ani vzdáleném okolí neošídila.

A kdo by chtěl projít, ten by se pořádně bořil do čerstvě navrstveného sněhu.

Cesty, ulice a chodníky ještě nestačila technická auta od sněhu odklidit, protože stále padá nový a nový sníh.

Anetce je líto, že stroje budou odhrnovat sních, a z té štědré sněhové nadílky moc nezůstane.

Ale tak to není. Sních se nikam neztratí, jen se odhrne do míst, kde nebude překážet a vadit. A hlavně kvůli bezpečnosti na silnicích a chodnících je toto opatření nutné.

Jinak by auta těžce projížděla, a na neodklizeném chodníku by někdo mohl upadnout, a co hůř, zlámat si ještě nohu.

Po nějaké chvíli se bachraté sněhové mraky vyprázdnily a vysypaly všechen ten sněhový náklad, co v sobě skrývaly, dolů na zem.

A poté se jim trochu ulevilo a rozjasnilo.

Unavená obloha si zřejmě umínila, že by to kvapné sněžení mohlo již stačit, protože jí docházejí síly a již nemá co nabídnout.

Také se přestala tak mračit a jasnějším pohledem se začala dívat dolů. Sních se už jen mírně a pozvolna snášel k zemi.